

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując najpóźniej do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 106 ust. 1 tej dyrektywy;
- Nałożenie na Królestwo Hiszpanii, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, kary pieniężnej w wysokości 123 928,64 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniu przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy 2014/25/UE, a w każdym razie poinformowania o nich Komisji;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa wewnętrznego do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE upłynął w dniu 18 kwietnia 2016 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2018 r. przez Rzeczpospolitą Polskę od postanowienia Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading / Komisja Europejska

(Sprawa C-181/18 P)

(2018/C 152/26)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: PGNiG Supply & Trading GmbH, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości postanowienia Sądu Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 14 grudnia 2017 r., PGNiG Supply & Trading przeciwko Komisji Europejskiej, T-849/16;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym postanowieniem Sąd odrzucił skargę PGNiG Supply & Trading o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu Opal, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej – uznając, że skarżąca nie miała legitymacji procesowej.

Zdaniem Rzeczypospolitej Polskiej Sąd w pkt 6, 10, 11 i 43 zaskarżonego postanowienia dokonał równocześnie ustaleń co do istoty sporu w przedmiocie ważności zaskarżonej decyzji. W związku z powyższym Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko zaskarżonemu postanowieniu następujące zarzuty:

Po pierwsze, zarzut naruszenia art. 130 ust. 1 i 7 regulaminu postępowania przed Sądem, a także naruszenia prawa Rzeczypospolitej Polskiej do skutecznej ochrony sądowej i sprawiedliwego procesu, zagwarantowanych w art. 47 Karty praw podstawowych UE, oraz naruszenia zasady kontrydiktoryjności, poprzez poczynienie w zaskarżonym postanowieniu ustaleń faktycznych i prawnych, które dotyczą istoty sporu w przedmiocie ważności zaskarżonej decyzji, zanim istota tego sporu mogła zostać rozpoznana w postępowaniu w sprawie T-883/16 Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Europejskiej.

Po drugie, zarzut błędu w ocenie prawnej zaskarżonej decyzji polegającego na przyjęciu, że decyzja ta przewiduje objęcie dostępem stron trzecich 50 % zdolności przesyłowych gazociągu Opal między Greifswaldem a Brandovem za pośrednictwem przejrzystej i niedyskryminacyjnej aukcji, tak że inne podmioty będą mogły te zdolności nabyć, jak również na przyjęciu, że zaskarżona decyzja nie wprowadza nowego wyłączenia regulacyjnego, lecz uchyla częściowo istniejące wyłączenie. W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej ocena charakteru prawnego oraz skutków zaskarżonej decyzji jest błędna, albowiem zaskarżona decyzja tylko pozornie wprowadza rozwiązania prezentowane jako przejrzyste i niedyskryminacyjne. W rzeczywistości stanowi ona mechanizm pozwalający przedsiębiorstwom z grupy Gazprom na wyłączne korzystanie ze zdolności przesyłowych gazociągu Opal objętych zaskarżoną decyzją na poziomie co najmniej 90 % (z czego 50 % to przepustowości całkowicie zwolnione z zasady TPA, zaś 40 % to zdolności typu DZK, które zarezerwować może tylko Gazprom).

Po trzecie, zarzut naruszenia obowiązku prawidłowego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. W ocenie Rzeczypospolitej Polskiej Sąd nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki dokonał ustaleń dotyczących istoty zaskarżonej decyzji. W rezultacie nie jest możliwe poznanie powodów, dla których Sąd uznał, że zaskarżona decyzja otwiera przepustowość gazociągu Opal dla przedsiębiorców niepowiązanych z grupą Gazprom i będzie korzystnie oddziaływać na konkurencję na rynku gazu ziemnego.

Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2018 r. – Komisja Europejska /Republika Słowenii

(Sprawa C-188/18)

(2018/C 152/27)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, G. von Rintelen, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie do dnia 18 kwietnia 2016 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zachowania zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1), a w każdym razie poprzez nieprzekazanie Komisji wspomnianych przepisów, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 51 tej dyrektywy;
- zobowiązanie Republiki Słowenii na mocy art. 260 ust. 3 TFUE do zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 992,32 EUR dziennie od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.